

Sense ombres ni tenebres

Crònica del concert de Miles Tribut Big Band al Palau de la Música

A les ordres de l'entusiasta **Joan Chamorro**, els simpàtics músics de la **Miles Tribut Big Band** no van inspirar-se gens en la imatge esquerrana i malcarada que sovint projectava **Miles Davis**. En la seva música, sí. Amb una celebració ben lluminosa va arrencar el XIII San Miguel Mas i Mas Festival.

Jordi Bonell, Llibert Fortuny i Joan Chamorro Foto: Xavier Mercadé

L'any 1967, durant la segona edició del Festival de Jazz de Barcelona, **Miles Davis** havia d'actuar al Palau de la Música de Barcelona. Però el músic va fugir abans sense donar gaires explicacions i, després de la decepció, part del públic va poder escoltar alliberats els que a priori havien de ser els seus acompanyants: **Wayne Shorter**, **Herbie Hancock**, **Ron Carter** i **Tony Williams**.

Uns anys després, el 1973 i en el marc del mateix festival, un **Miles Davis** emprenyat perquè els seus instruments estaven retinguts a la Jonquera no va voler actuar en el primer dels dos passis programats al Palau. Sí que va fer-ho en el segon, ben entrada la nit, i va tornar a tocar l'endemà, per sorpresa, en companyia de **B. B. King**.

Albert Mallofré i Alfredo Papo, respectivament, van viure aquests dos episodis en primera persona i els van evocar a la difunta revista *Jaç* en un número especial la tardor del 2011. Aquell mateix estiu, la revista havia impulsat un projecte en què **Joan Chamorro**, a la sala Apolo i dins del San Miguel Mas i Mas Festival, va capitanejar tota una **Miles Tribut Big Band** per retre homenatge al Príncep de les Tenebres.

Andrea Motis, cantant al capdavant de la Miles Tribut Big Band Foto: Xavier Mercadé

El passat 29 de juliol, la tretzena edició d'aquest festival august i barceloní va encetar-se revalidant l'aventura amb els mateixos protagonistes (**Chamorro**, **Carles Benavent**, **Llibert Fortuny**, **Matthew Simon**, **Jordi Bonell**, **Andrea Motis**...) i la incorporació d'uns quants nous valors d'aquest viver viu i increïble que és la **Sant Andreu Jazz Band**, joves intèrprets recolzats en el piano de **Joan Monné**, la bateria d' **Esteve Pi** i el contrabaix de **Josep Maria Galvez**.

Aquest cop l'escenari va ser el Palau de la Música, aquest palau on el príncep trompetista va deixar en vida més ombres que llums. Però aquest cop l'ambient va ser ben lluminós, l'ambient propi d'una festa intergeneracional d'amants del jazz reunits al voltant d'un repertori de referència que no mereix ser reverenciat, sinó gaudit.

Matthew Simon Foto: Xavier Mercadé

I això van fer **Chamorro** i companyia: gaudir. **Jordi Bonell** va fer gala del seu estil amb la guitarra elèctrica, clar i brillant. **Llibert Fortuny**, incisiu i ferotge amb els saxos alt i tenor. **Carles Benavent**, exercint de patriarca del groove omplint el Palau amb el seu baix en el darrer tram de l'espectacle. I **Matthew Simon**, amb sordina i sense, sempre elegant en l'evocació del trompetista d'Illinois. Alternant-se amb ells, **Andrea Motis**, **Joan Codina**, **Joan Martí**... en un

passeig panoràmic per algunes de les fites en la llarga història de fites musicals de **Miles**, amb arranjaments per a big band de **Sergi Vergés** i **Alfons Carrascosa**. Mirades lluminoses a peces que remetien des dels principis del trompetista sota l'influx del bebop ("Quasimodo", "Four") fins als finals rockers i eclèctics ("Tutu"), passant per emblemes ("So What") i per estàndards com "My Funny Valentine", cantats per les multinstrumentistes que també canten (sobretot **Andrea Motis**, però també **Magalí Datzira** i **Rita Payés**). **Motis** va cantar entre altres "Someday my Prince Will Come", del film de Disney *Blancaneus i els set nans*. I així, invocant el malcarat Príncep de les Tenebres, va passar ràpida com un llamp una celebració ben lluminosa.

El Palau de la Música, il·luminat durant el concert Foto: Xavier Mercadé